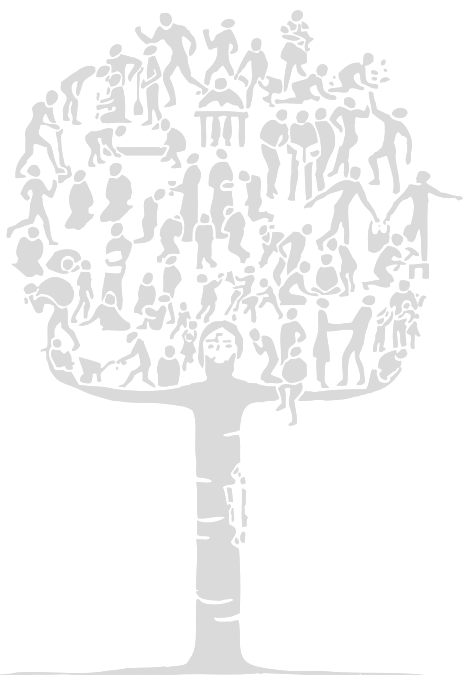

Sinapinsiemen

4/2014

*Aina siellä, missä jokin yhteisö elää sovituksen käyteaineena tässä
suuressa yhteisössä, kirkossa, muuttuu mahdoton mahdolliseksi.*

Sinapinsiemen ry

Yhdistyksen puheenjohtaja

Soili Juntumaa

sähköp. soilikki@kolumbus.fi

puh. 050-5525 529

Sihteeri

Timo Ruotsalainen

Jäkärläntie 8 C 15

00940 HELSINKI

Puh. 050-571 3223

Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi

Rahastonhoitaja

Jarmo Rautiainen

Sähköp. kassa@sinapinsiemen.fi

Kirjakauppavastaava

Leena Rautiainen

Ukinranta

Ruutanantie 10, 36200 KANGASALA

Puh. 045-266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11)

Sähköp. ukinranta@sinapinsiemen.fi

Blogi: ukinranta.wordpress.com

Verkkosivu: www.sinapinsiemen.fi

Tilit

Sinapinsiemen ja Ukinranta: FI60 8000 1700 8437 59

Kirjakauppa: FI42 8000 1600 8910 15

Intian kummilapset: FI52 2185 1800 1334 40

Viitenumero kummilapsityöhön 600 400

Viitenumero Komin tukemiseksi 600811

Viitenumero yleislahjoittajille 602 000

Tässä lehdessä

Soili Juntumaa - Pääkirjoitus: Luottamuksen pyhiinvaellus jatkuu..... 4

Juhani Veikkola - Keskustelua yhteisöllisyydestä 6

Mari Leppänen - Yksinäisyys 10

Jouko Ikola - Syksyn riisuman mielen huokaus 12

Elsa Sihvola - Unelmia yhteisöstä 13

Lari Junkkari - Ajatuksia yhteisöllisyydestä 16

Juhani Veikkola - Anna-Maijaa muisteltiin pyhäinpäivänä Morbackassa 18

Kyllikki Krapinoja - Mikä rakentaa, mikä rikkoo yhteisön?..... 22

Riitta Heino - Kyllä Afrikka opettaa..... 26

Suvi Korhonen -Samankaltaisuuden todellisuus? 28

Koivu ja tähti-mainos..... 30

Komin terveiset 31

LUOTTAMUKSEN PYHIINVAELLUS JATKUU

Syksyn pimeys on taittumassa, joululähestyy. Kaamoksen synkkyys katkaisee joka vuosi joulun ihana valo. Valo loistaa pimeydessä, vaikka pimeys sitä ei käsitä, niin kuin Jesaja jo ammoin profetoi. Valo loisti maailman pimeyteen. Me saamme elää ikuisen Valon loisteessa, sillä Poika on meille syntynyt. Hän on Tosi Valo koko maailmalle ja jokaiselle meille. Myös sinapinsiementen luottamuksen valoisaa pyhiinvaellus jatkuu.

Syyskokous on pidetty ja päätöksiä on tehty. Olemme pohtineet jo pitkään Ukinrannan ja yhdistyksemme tulevaisuutta. Nyt olemme päässet ratkaisuun, minkä toimivuutta katsomme ensi vuoden. Kokouksen alussa muistutin läsnäolevia siitä, mitä sinapit olivat pohtineet v. 2008, ennen kuin Morbackasta muutettiin Ukinrantaan: ”.. ei ole syytä sitoutua taloon. Jos olisimme vain tuulenhenkäys.” Olemme kuitenkin vielä pitäytyneet siinä, että yhdistys tarvitsee kotipaikan. Tosin jäsenistö ei valitettavasti ole ”löytänyt” vielä Ukinrantaan muutamia poikkeuksia lukuunottamatta. Elämme edelleen siinä luottamuksessa, että Sinapinsiemen ry:n elämä jatkuu ja uudet sekä entiset ”sinapit” löytävät myös Ukinrannan.

Syyskokouksen päätökset oli seuravanlaisia: –Suomen Lähetysseura vuokraa entiseen tapaan Ukinrannan Sinapinsiemen ry:lle heidän saamansa testamen-

tin ehdoilla: SLS:n läheteille on aina varattu mahdollisuus lepoon ja virkistymiseen Ukinrannassa. Sinapinsiemen ry jälleenvuokraa koko Ukinrannan kiinteistön Leena ja Jarmo Rautiaiselle, jotka maksavat talon vuokran ja kaikki kiinteistön kustannukset. Rautiaiset pyrkivät saamaan Ukinrantaan pitkäaikaisia asukkaita, jotka jakavat vuokran ja kustannukset heidän kanssaan. Kuluvana vuonna siinä on jo osittain onnistuttu. Muut asukkaat tekevät erilliset vuokrasopimukset Rautiaisten kanssa. Yhtenä esikuvana tähän pidämme Sinapinsiemenen Helsingin sydämessä jo vuosia ylläpitämää Kathosyhteisöä, neljän nuoren aikuisen kotia.

–Ukinranta tarjottaisiin edelleen sovitustiina viikonloppuina sekä Sinapinsiemen ry:n että muiden ryhmien käyttöön. Myös yksittäiset ”sinapit” voivat edelleen vierailla Ukinrannassa sopimalla tulostaan Rautiaisten kanssa niin kuin tähänkin asti. Kaikki huoneet eivät ole pysyvästi asumiskäytössä.

–Sinapinsiemen varaa yhtenä viikonloppuna kuukaudessa käyttöönsä Ukinrannan alakerran, mihin myös kappeli siirtyy, ja maksaa siitä vuokraa 250€/kk. Tämän ylimenokakuden järjestely on tarkoitettu helpottamaan uusien vuokralaisten ensimmäisen vuoden taloutta. On myös mahdollista, että Ukinrannan asukkaat silloin tällöin luovuttavat huoneensa väliaikaisesti

ti vierailevan ryhmän käyttöön, kuten on tehty ilman ongelmia kuluvana vuonna.

–Uusi toimintasihteeri laatii yhteistyössä puheenjohtajan ja Rautiaisten kanssa ensi vuoden tapahtumakalenterin, joka viedään aikanaan kotisivuille. Kesällä Ukinrannassa on tarkoitus järjestää mahdollisuuksien mukaan paratiisiviikkoja tai viikonloppuja.

–Uusien järjestelyjen myötä Sinapinsiemen ry:n ”tulisija” hajaantui kaikkialle sinne, missä luottamuksen pyhiinvaeltajat elävät ja kokoontuvat. Hiljaisuuden retriittejä on tarkoitus pitää edelleen Ukinrannassa ja nyt myös aikaisempaa enemmän muissa retriittipaikoissa.

Syyskokouksessa hyväksyttiin myös kansainvälisen diakonian kohteena Intiasa olevan Komin koulukodin tukitoiminnan selvittäminen FIDAjärjestön ja muiden suomalaisten toimijoiden avulla. Tarkoitus on virallistaa Komin toiminta siten, että siitä saataisiin kehitysyhteistyökohteeksi. Komin ja muiden kummilasten tukijat voivat jatkaa tukemistaan muutoin entiseen tapaan.

Sinapinsiemen ry:n hallitukseen valittiin vanhojen jäsenten Outi Niemi, Matleena Kallinen, Timo Ruotsalainen, Sinikka Luokkanen ja Soili Juntuma lisäksi uusia jäseninä Matleena Ikola ja Kristiina Kallinen. On hyvä, että hallituksessa on nuorten edustus lisääntynyt. Meidän on aina uudistuttava ja nuoret ovat tulevaisuuden tae. Jäsenmaksut säilyivät ennallaan: yksilöjäsen 25 €, opiskelijat ja vähävaraiset 10€

sekä kannatusjäsenmaksu yksilöiltä ja yhteisöiltä 100€.

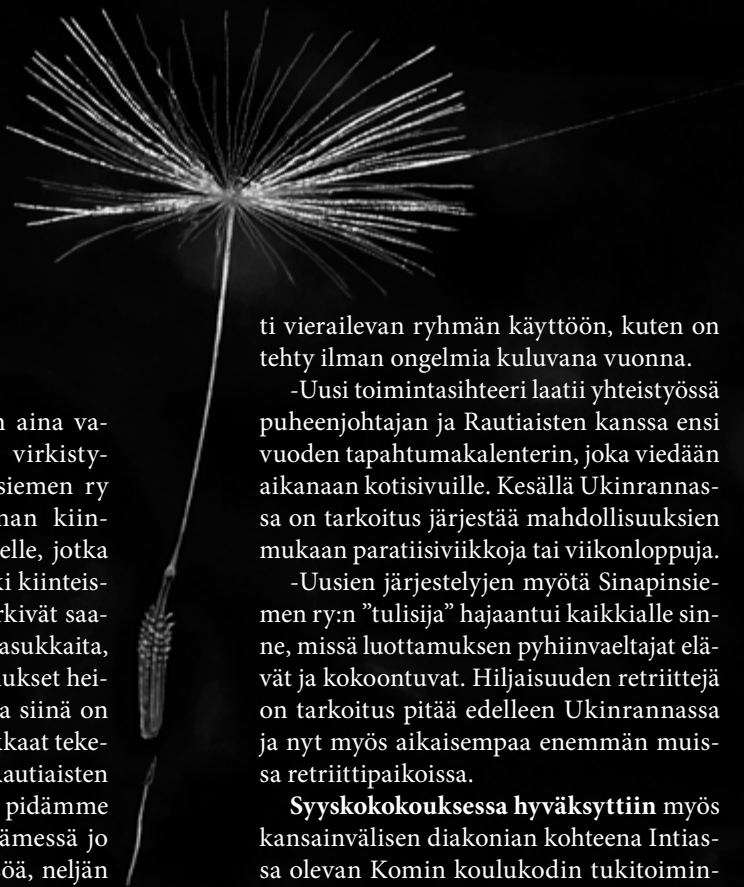
Tässä lehdessä aiheina ovat yhteisöllisyys ja yksinäisyys. Sinapinsiemen ry:n yksi tärkeä periaate on yhteisöllisyys. Kuitenkin liian moni meidänkin maassamme kokee itsensä yksinäiseksi tai elää yksin. Yhden hengen taloudet ovat lisääntyneet koko ajan. Yhteisöllisyyttä olemme vasta hakemassa myös kirkossa muusta yhteiskunnasta puhumattakaan. Me tarvitsemme toisiamme. Oma tarvitsevuutta pidä hävetä.

Joulu on yhteen tulemisen ja ilon aikaa. Useimmat haluavat jouluksi kotiin – ellei sitten lähde joulumatkalle! Kuitenkin jouluna yksinäinen voi olla entistä yksinäisempi. Perheen ongelmat voivat kärjistyä silloin, kun toiveet ovat korkealla, mutta todellisuus karu. Maahanmuuttajat ovat joskus ihmetelleet, miksi juuri jouluna kotien ovet maassamme sulkeutuvat. Ilosanoman juhlan suljetaan ovet kun ne tulisi juuri silloin avata sepposen selälleen!

Jospa avaisimme tänä jouluna kotimme ja sydämemme ovet sille lähimmäiselle, joka on lähellämme ja syystä tai toisesta yksin. Silloin ”Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valon. Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, loistaa kirkkaus.” Olkoon siis tänäkin jouluna rauha maassa ja ihmisillä – meillä kaikilla hyvä tahto toisiamme kohtaan!

SOILI JUNTUMAA

Sinapinsiemen ry:n puheenjohtaja

Keskustelua yhteisöllisyydestä

FANNI MALINIEMI

– Onkohan niin, että puhe yhteisöllisyydestä on vain nostalgista kaipuuta? hän sanoo.

– Miten niin? kysyn.

– Se on kaipuuta kotiin, jota ei enää ole. Se on kaipuuta menneisyyden elämänmuotoon, kyläyhteisöön, jossa kaikki tunsivat toisensa, jossa työtä tehtiin yhdessä, kokoonnuttiin talkoisiin naapurin luo, kannettiin huolta toisista ja toisten mukuloista.

– Eikö se ollut hyvä? Eikö se olisi hyvä vieläkin? Miksi se olisi vain menneisyyden elämänmuoto? Eikö voisi ajatella, että se on sellainen elämänmuoto, johon meidän tulisi pyrkiä myös tulevaisuudessa?

– Me olemme liikaa individualisoituneet. Haluamme säilyttää oman vapautemme ja henkilökohtaisen elämämme. Emme halua sitoutua. Yhteisöllisyys edellyttää sitoutumista. Se edellyttää oman elämän sopeuttamista toisten elämään.

– Yhdyn tuohon analyysiin. Olemme tosiaan liikaa individualisoituneet. Mutta minä vedän siitä juuri sen johtopäätöksen, että meidän aktiivisesti pyrkiä löytämään

uudelleen kadottamamme yhteisöllisyys, osallisuus, sitoutuminen.

– Miksi?

– Ensinnäkin siksi, että ihmiset kaipaavat sitä. Ja toiseksi sen vuoksi, että se kuuluu ihmisyyteen. Ihminen tulee ihmiseksi vasta yhteydessä toisiin, vuorovaikutuksessa toisten kanssa. Ihminen löytää merkityksen elämälleen silloin kun hän tuntee kuuluvansa johonkin, olevansa osallinen jostakin itseään suuremmasta kokonaisuudesta.

– Emmehän me yksilöinä ole irrallisia ja riippumattomia toisista. Pakostakin kuulumme johonkin ja joudumme olemaan vuorovaikutuksessa toisten kanssa. Meillä on kansalaisuus, olemme seurakunnan jäseniä, kuulumme työyhteisöihin, ammatillisiin järjestöihin, ehkä poliittisiin järjestöihin, erilaisiin harrastusryhmiin ja niin edelleen. Yhteisöllisyyttä on monenlaista ja monen tasoista. Nykyajan yhteisöllisyys saattaa toteutua suuressa määrin esimerkiksi netin kautta. Millaista yhteisöllisyyttä oikein ajat takaa?

– Kansalaisuus ja seurakunnan jäsenyys eivät ainakaan vastaa ihmisten yhteisöllisyyden tarpeeseen. Nettyhteisöllisyyden on irrallisten yksilöiden välistä vuorovaikutusta ja voi sellaisenaan toteuttaa merkittävänkin funktion. Työyhteisöt parhaimmillaan, samoin poliittiset järjestöt ja harrastusryhmät, kuten esimerkiksi kuorot, saattavat vastata aidon yhteisön tarpeeseen. Eräs yhteisöllisyyden perustavia elementtejä on yhdessä tekeminen, yhteisissä pyrkimyksissä osallisena oleminen, oman panoksen antaminen. Se tunne, että minua tarvitaan.

– Demokratia on laajoissa yhteisöissä nimenomaan tällaisen yhteisöllisyyden ja osallisuuden toteuttamismuoto, mutta sinä näytät ajavan takaa kasvotusten olemista, joka on mahdollista vain pienissä yhteisöissä.

– Minusta se on aidoin ja alkuperäisin yhteisöllisyyden muoto. Varhaiset yhteisöt perustuivat tosin verisiteisiin: perhe, suku, heimo. Ne olivat ennen kaikkea huolenpito- ja turvayhteisöjä, joiden ulkopuolella yksilöllä oli heikot selviytymismahdollisuudet. Ulkoinen uhka piti ne koossa silloinkin, kun jäsenten välillä oli ristiriitoja. Nykyinen elämänmuoto ei tue niiden vahvaa merkitystä, mutta jonkinlaista intiimiä yhteisöllisyyttä tarvitaan edelleen tukemaan ihmisen selviytymistä ja kasvamista vastuuseen.

– Yhteisöllisyys ei välttämättä ole pelkästään positiivinen asia. Myös terroristiryhmässä tai rikollisjengissä saattaa olla vahvaa yhteisöllisyyttä.

– Sitä tärkeämpää olisi luoda sellaista yhteisöllisyyttä, joka tukee myönteisiä ja ra-

kentavia voimia ihmisissä ja ehkäisee irrallisuutta ja syrjäytymistä, jotka saattavat houkuttaa tuhoaviin elämänmuotoihin. Minusta seurakunnan pitäisi jo olemuksensa mukaan olla tällaista yhteisöllisyyttä vahvistava tekijä. Sen pitäisi olla Kristuksen seuraajien yhteisö.

– Eikö se sitä sitten ole? Edellyttääkö Kristuksen seuraaminen intiimimpää yhteisöllisyyttä?

– Tietysti mielessä edellyttää, koska se merkitsee osallisuutta Kristuksesta ja huolenpitoa toinen toisistamme. Raamatussa seurakuntaa kuvataan usein kreikan kielin käsitteellä koinoonia, joka merkitsee yhteyttä, osallisuutta ja jakamista. Englanninkielinen sharing on sille hyvä käänne. Meille tutumpi on sen latinankielinen vastine solidaritas. Niillä on kuitenkin merkittävä ero. Solidaarisuuden kantasana on solid, luja, ja se kuvaa siis seisomista lujassa rintamassa ulkoapäin uhkaavaa vihollista vastaan. Koinoonian kantasana taas kuvaa yhteisyyttä. Sitä voi kuvata piiriksi, jossa seisotaan käsi kädessä kasvot toisiin päin kääntyneinä.

– Tuo kai kuului siihen aikaan, kun seurakunnat olivat vielä pieniä kotiseurakuntia. Eihän se sovi lainkaan meidän virkamiesmäisesti toimivaan kirkkoomme.

– Eipä kovin hyvin. Rikas kirkko on pystynyt rakentamaan toimintansa hyvin työntekijäkeskeiseen tyyliin, jossa seurakuntalaiset ovat vain toiminnan kohteita, eivät sen subjekteja. Yhteisöllisyys on joutunut hakemaan muita muotoja. Herätysliikkeet ovat usein muodostaneet tällaisia eläviä soluja, joissa kirkon maallikkojäsenetkin ovat kantaneet vastuuta. Usein ne ovat järjestäy-

FANNI MALINIEMI

tyneet erillisiksi yhdistyksiksi. Monet kirkon aktiiviset toimintamuodotkin, kuten lähetys, diakonia ja nuorisotyökin saivat alkunsa yhdistyspohjaisina. Viime vuosikaudan alkupuolelta lähtien niitä pyrittiin liittämään kiinteämmin seurakuntien toimintamuodoiksi perustamalla kerhoja, piirejä, kuoroja ja muita toimintaryhmiä. Niissä yhteisöllisyys pääsi toteutumaan aikaisempaa paremmin. Tämän uudenlaisen seurakuntayhteyden tarpeisiin alettiin rakentaa seurakuntakoteja.

– ”Piiri pieni pyörii...” Tässä tulee esille yhteisöllisyyden käänköpuoli: tuollaisista pienryhmistä tulee helposti sisäänpäin lämpiviä, itseriittoisia ja toisia poissulkevia. Tai niissä alkavat dominoida ihmiset, jotka karkottavat muut pois. Pahimmassa tapauksessa niistä tulee uskonnollisen kiihkon tai dogmaattisen omahyväisyyden pesäkkeitä, joista käsin tuomitaan tai arvostellaan muita.

– Niinpä. Yhteisöllisyys voi vääristyä niin kuin kaikki muukin meidän käsissämme. Tuskin sitä sen tähden on kuitenkaan syytä hylätä seurakunnan ja kirkon oleellisenä rakennusaineena. Meidän täytyisi miettiä, miten se voisi olla paikallista seurakuntaa ja koko kirkkoakin elvyttävä ja yhteen sitova elementti, niin että jokainen seurakunnan jäsen voisi sanoa: tämä on meidän seurakuntamme, meidän kirkkomme, tähän minä kuulun ja haluan kuulua, tästä kantaa vastuuta. Pitäisikö koko kirkko organisoida uudelleen perusyhteisöistä ja soluista kasvavaksi kokonaisuudeksi, jossa papit ja muut työntekijät olisivat pikemminkin mahdollistajia kuin kirkon tehtävän palkattuja toteuttajia? Vai voisiko yh-

teisöllisyys toteutua nykyistä paremmin ilman suuria rakennemuutoksiaakin, kun sen merkitys oivalletaan ja sitä pyritään määrätietoisesti kehittämään?

– Sinapinsiemenhän syntyi 35 vuotta sitten toteuttamaan eräänlaista yhteisöllisyyden kokeilua perustamalla Omenapuukylän yhteisön, joka myöhemmin jatkui Morbackan hiljaisuuden yhteisönä ja nyt Ukinrannan tulisijana. Mitä tästä kokeilusta on opittu?

– Ainakin se, että yhteisönä eläminen ei ole helppo juttu. Näissä yhteisöissä oli kysymys siitä, että joukko ihmisiä muutti yhteen asumaan tarkoituksenaan myös tehdä työtä yhdessä ja pitää kristillisen yhteisöperinteen mukaisesti päivittäin kolme yhteistä rukoushetkeä. Yhteisö haluttiin kuitenkin pitää avoimena ulospäin. Eräänlaisena esikuvana oli Taizén veljien yhteisö Ranskassa, vaikkei täällä pyrittykään luostariin elämään. Tällainen tiivis yhteisöelämä vaatii erityisen vahvaa sitoutumista ja sisäistä kurinalaisuutta. Tätä ei kaikilla Omenapuukylään muuttaneilla ollut ja siksi se joutui pian vaikeuksiin. Morbackassa tähän kiinnitettiin huomiota ja tilanne oli jossakin määrin parempi, mutta yhteisön avoimuus ulospäin oli omiaan uuvuttamaan sen asukkaita, jotka joutuivat kantamaan vastuun vieraistakin. Tämä ongelma on ollut havaittavissa Ukinrannassakin, kun yhteisön jäsenten on ollut hankittava varsinainen elantonsa yhteisön ulkopuolelta. Asumisyhteisö sinänsä voi olla ihmisille hyväkin ratkaisu, jos se nousee aidosti heidän omista tarpeistaan.

Kirjoittaja on entinen Sinapinsiemenen päätoimittaja ja eläkkeellä oleva diakoni.

Yksinäisyys

Aamuhartaus to 06.11.2014

Maisema on pimeä. Katuvalot häikäisevät ja märkä asfaltti kiiltelee valossa. Aamussa kulkee tummia hahmoja. Siellä täällä maassa on vielä keltaisia lehtiä. Kaiken elämän kiireen keskellä, kaiken hyvän keskellä, pimeän maiseman valo osuu johonkin sisälle. Tekee mieli suojautua, mutta valo paljastaa yksinäisyyteni.

Sen kohdan, jota en haluaisi nähdä, tuntee. Se on jonkinlainen musta möykky rinnassa, surua, jonka sisällä on kaikki hylkäämiset, hylkäämisten synnyttämä kipu ja yksinäisyyden haju. Samassa pieni poikani mottaa minua kylkeen, juuri siihen kohtaan, jossa yksinäisyys asuu ja hihkaisee: ”Keltainen auto”.

Näin meillä päin lapset tekevät. Ovat tehneet jo pitkään (aina silloin kun keltaisen auton näkevät). Jotakin surusta murtaa, kun pienen pojan käsi osuu, rakkaus koskettaa.

Yksinäisyys tappaa ihmisiä, niin kuin köyhyys tai nälkä. Tässä maassa ja maailmassa on ihan liian paljon niitä, joilla ei ole ketään, ei mitään. Tässä maassa on liian paljon mummoja, jotka katsovat ikkunasta ulos maailmaan, niin kuin näytelmää, katsoomasta. Ihmisiä, joille omasta kodista on tullut vankila ja ovisilmästä pieni ikkuna

lähellä olevien ihmisten kaukaiseen todellisuuteen. Ihmisiä, joilla ei ole ketään, jolla olisi aikaa.

Mutta tässä maassa on myös liian paljon niitä, jotka elävät täyttämällä elämää monien läheisten keskellä, ja silti kokevat etteivät tule nähdyksi. Elämän täyteyden sisällä on tyhjää, josta ei saa oikein itsekään otetta. Tyhjää, jonka saa täytettyä tekemisellä.

Ja sitten on meitä, jotka kyllä nähdään, mutta joita ei kuitenkaan haluta nähdä, vaan väärin mielipiteiden tai erilaisuuden vuoksi määritellään ulkopuolisiksi omista yhteisöissämme. Yksinäisyys taitaa olla ihmisen osa ja silti jokainen meistä haluaa tulla nähdyksi, jokainen haluaa kuulua johonkin ja jokainen kaipaa toisen ihmisen kosketusta.

Erillisyyden kokemus ja yksinäisyys eivät tietenkään ole vain huonoja asioita. Se, että osaa olla itsensä kanssa on yksi elämän perusjuttuja. Moni meistä kaipaa ja etsii yksinäisyyttä, kehon ja mielen sisäistä hiljaisuutta, sielun levollisuutta ja rauhaa.

Elämässä on monia kysymyksiä ja tilanteita, joiden edessä ihminen on yksin. Joskus käy niin, että elämä vain pysäyttää lupaa kysymättä. Joutuu tilanteeseen, johon ei ole osannut mitenkään varautua, saati valmistautua. Ne ihmiset, joiden luulit ole-

van aina lähellä, ehkä etääntyvät tai vaikeenevat. ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit”, kysyy myös ihminen. On katsottava sisäänpäin ja on kestättävä ne kaikki kysymykset. Myös ne, joita ei voi jakaa.

”Oletko unohtanut minut?”

Kuinka kauan peitit minulta kasvosi?

Kuinka kauan huolet painavat mieltäni (ja sydäntäni jäyttää tuska?)

Katso minun puoleeni ja vastaa minulle, Herra, Jumalani!

Sytytä silmiini valo”, pyysi psalmilaulaja jo tuhansia vuosia sitten. (PS 13:2-4)

Olen saatellut pienen pojan perille. Ulkona tihkuu vettä. Pimeässä maisemassa ei näe kauas, mutta maailman äänet kuuluvat kuitenkin hyvin: autojen ja ihmisten liike. Jos maltaa kuunnella tarkkaan, hiljaisina kuuluvat myös luonnon äänet.

Sadepisarat tuntuvat kylmiltä poskilla. Siinä hetkessä oma pienuus jotenkin hyvällä tavalla riipaisee; minulla on vain tämä kohtani tässä iankaikkisuudessa. Huomaan, että kaipaen hengityskohtia, jossa on erilainen rytmi.

Onko kaipuun taustalla ihmisen yksinäisyys tässä kaikkeudessa vai yksinäisyys Jumalan edessä? Onko se sellaista sisäistä yksinäisyyttä, joka tuntuu kyllä pahalta, mutta on lopulta myös hyvää?

Tämä taitaa olla se ihmisen kaikkein yksinäisin matka. Matka, jossa niin mielellään tukeutuisi toisiin, liittyisi seuraan, uskoisi niin kuin joku vahva vierestä sanoo?

Mutta ihmisen matka Jumalan luo on yksinäinen ja kahdenkeskinen matka. Samalla kun koko kristikansa rukoilee maailman puolesta ja äiti lapsensa puolesta, on ihminen Jumalansa kanssa kaksin.

Yksinäisyyttä vastassa on yhteys. Lupausta siitä, että Jumala näkee. Näkee ja tuntee perimmäisen yksinäisyyden ja ikävän, jakaa sen ja muuttaa maiseman. Kaikkein yksinäisimmällä matkalla et olekaan yksin; Jumalanvaltakunta murtaa ihmisten ja aikojen rajat.

Jeesus kuoli ristillä koko sinun elämäsi puolesta. Saat uskoa kaikki syntisi anteeksi. Uskoa ja luottaa, että Jumala on puolellasi. Anteeksianto parantaa suhteita läheisiin. Katso armollisesti myös itseäsi. Meidän ei tarvitse elää omin voimin. Ihminen on luotu yhteyteen, Jumalan yhteyteen ja ihmisten yhteyteen.

Kirkko on perimmältään olemassa siitä varten, ettei ihmisen tarvitse olla yksin maan päällä ja taivaan alla. Seurakuntiimme on juuri valittu uudet päättäjät. Heidän varaansa uskotaan paljon. Nämä ihmiset tekevät päätöksiä myös siitä, miten voisimme vähentää yksinäisyyttä. He tekevät tekoja sen puolesta, että meidän olisi parempi elää. He luovat mahdollisuuksia sille, että voisimme pysähtyä tai saisimme apua hätään. He mahdollistavat meille hengityskohtia, joissa Jumala on erityisellä tavalla läsnä. Nämä ihmiset tuovat osaltaan Jumalan todellisuutta tähän maailmaan.

Jumala ei unohda ihmistä. Hän antaa kirkolle mahdollisuuden uudistua ja myös heitä, jotka tekevät tätä muutosta. Jumala kutsuu seuraansa ja antaa rohkeuden uuteen päivään sinulle, minulle, kirkolle.

Rukoilemme: Auta muistamaan, että ”sinulle ei pimeys ole pimeää, vaan yö on sinulle kuin päivänpaiste, pimeys kuin kirkas valo.” Ps. 139: 7: 12

Kirjoittaja on helsinkiläinen pastori. Teksti on muokattu hänen radiohartaudestaan.

Syksyn riisuman mielen huokaus

*Marraskuun aamun hiljaisuus
majaansa rakentaa,
valonsa hennot pilarit
koivikkoon kokoaa
Vain hetken valo viivähtää,
arka ja levoton.
Jo hämärtää ja ohitse,
tämäkin päivä on.*

*Kun metsän syvä hiljaisuus
minua ympäröi.
Niin mieli murheen riisuma
Jumalaa ikävöi.*

*Vain yhden säteen Jumala,
armosi valosta,
yön metsään, mielen pimeään,
nyt pyydän Sinulta.*

Virren 556 sävelin.

Unelmia yhteisöstä

Viime keväänä muutin, 26-vuotiaana, asumaan yksin ensimmäistä kertaa elämässäni. Ennen nykyistä yksiötäni Helsingin Kalliossa kotinani oli yli kuusi vuotta helsinkiläinen Heränneiden ylioppilaskoti, sitä edeltävät kaksikymmentä vuotta elin vanhempieni ja sisarusteni kanssa milloin Suomessa, milloin ulkomailla isäni työn takia. Nykyisessä elämäntilanteessani en silti elä yhteisöittä, vaikka yksin asunkin. Päinvastoin, sosiaalinen elämäni on rikasta ja oma tila pienessä kodissani tuntuu enimmäkseen silkalta ylellisyydeltä. Silti unelma yhteisöasumisesta elämäntapana ei ole jättänyt minua rauhaan.

Erilaiset yhteisöt koskettavat meitä kaikkia, ja yhteisöllä voidaan tarkoittaa erilaisia asioita. Yhteisö voi olla pienempi tai suurempi – jo parisuhde tai perhe on yhteisö; ystävä- ja tuttavapiirit ovat yhteisöjä; ihmisillä on työ-, opiskelu- tai harrastusyhteisöjä. Näitäkin laajempi yhteisö voi olla vaikka luterilainen kirkko, joka puolestaan liittää meidät maailmanlaajuiseen Kristuksen kirkkoon, samalla tavoin kuin suomalaisina olemme eurooppalaisia ja lopulta yhteisen ihmiskunnan jäseniä.

Kanadalainen humanitaari ja Arkki-yhteisöliikkeen perustaja Jean Vanier kirjoitti perusteoksessaan *Elämme Arkissa*: tähdenvälejä yhteisöelämästä jo 80-luvulla: ”Vaikka nykyhetken ihmiset toisaalta pelkäävät yhteisöelämän vaatimuksia, he kaipaavat

aitoja, uudentyyppisiä yhteisöjä: sellaisia joissa he voisivat jakaa keskenään yhteiset näkynsä; joissa he voisivat tukea ja rohkaista toisiaan; tehdä yhdessä työtä suuremman oikeudenmukaisuuden ja rauhan hyväksi.”

Yhteisö on liitto

Nykyiselle elämäntavalle – ainakin kaltaiseni kaupungissa asuvan nuoren aikuisen elämäntavalle – on tyypillistä valita itse elämänpiirinsä, alansa, harrastuksensa, ystävänsä, ihmisensä. Vapaus valita on tietenkin hieno etuoikeus, mutta siinä on myös kääntopuolensa. Itse valitessamme valitsemme nimittäin luontaisesti ympärillemme itsemme kaltaisia, sosiaalisesti miellyttäviä, omia aatteitamme vahvistavia ihmisiä. He tuntuvat tutuilta eivätkä vaadi liikaa elämän usein ollessa muutenkin jo tarpeeksi työstä.

Körttikodin-vuosinani luulen kuitenkin oppineeni, ettei itse valittu elämänpiiri ole välttämättä paras mahdollinen. Körttikodissa elin yhdessä ihmisten kanssa, joihin en taatusti olisi tullut tutustuneeksi, ellei olisi ollut pakko asua saman katon alla. Ja juuri näistä kämppäkavereistani hioutui vuosien myötä rikastuttavampia ihmissuhteitani – kai juuri siksi, että olimme niin erilaisia ja että meidän oli siitä huolimatta opeteltava jakamaan arkea yhdessä.

Tai perheeni, yhtä aikaa niin rakas ja vaikea – hekin ihmisiä, joita en välttämättä

itse olisi alun perin valinnut elämäni, jos olisin saanut valita. Mutta mitä olisinkaan ilman heitä kaikkia? Keneltä heidät sain? Sanamuoto rukouksessa Taizén säännöistä on puhutellut minua siitä lähtien, kun ensimmäisen kerran kuulin sen kai Olkki Heinon lukemana ruokarukouksena Morbackan tai Ukinrannan päivällispöydässä – ”kaikki, jotka olet meille uskonut”: *”Varjele meidät ja kaikki, jotka olet meille uskonut, Autuaaksijulistusten hengessä, ilossa, yksin-kertaisuudessa ja armahtavuudessa.”*

Ihminen tarvitsee yhteyttä toisiin, kuuluvuuden tunne on elinehtomme, lääke yksinäisyyttä vastaan. Yhteisöllinen elämänsenne ei kuitenkaan kuulu vain niille, jotka elävät perheessä tai valitsevat vaihtoehdoisen elämäntavan. Yhteisöä voi ajatella myös niiden kaikkien ihmisten vaihtelevana joukkona, jotka Jumala lähettää tiellemme arjessa. Yhteyden etsimisestä heihin, tai vähintäänkin ihmisiksi elämisestä heidän kanssaan, voi tehdä suorastaan hengellisen harjoituksen:

*”Meidän ei pidä etsiä ihanneyhteisöä. Kysymys on aina vain siitä, että rakastamme niitä jotka Jumala on asettanut rinnallemme tänään. He ovat meille Jumalan läsnäolon merkkejä. Me olisimme kenties halunneet seuraksemme toisenlaisia ihmisiä, iloisempia, älykkäämpiä. Mutta Jumala on antanut meille juuri nämä, hän on valinnut meille heidät. Heidän kanssaan meidän siis on määrä luoda ykseys ja elää liitossa. Ystäviä voi valita; mutta perheessä emme voi valita sisaria ja veljiä; heidät annetaan. Näin on myös yhteisöelämässä.”*¹

Vain yhdessä olemme Jumalan kuva

Kristuksen kirkon – tai Suomen evankelisluterilaisen kirkon – yhteisöluonnetta mie-

tin myös tänään, ensimmäisen adventtisunnuntain iltana, kun on kulunut vasta kaksi päivää eduskunnan päätöksestä hyväksyä lakialoite tasa-arvoisesta avioliittolaista ja jo yli kymmenen tuhatta ihmistä on eronnut kirkosta, ilmeisesti arkkipiispan suvaitsevan lausunnon vuoksi. Millainen yhteisö kirkkomme on?

Huomaan ihmetteleväni samanmielisyyden vaatimusta ihmisten ajattelussa: ei kai kenellekään sentään pitäisi tulla ylätöksenä, ettei ihmisten kesken voida olla aina samaa mieltä kaikesta! Vaatimus on mieletön jo parisuhteen tai perheen sisällä, puhumattakaan sitten laajemmasta ihmisyyhteisöstä. Onko kestävä ratkaisu hyllätä yhteisö, jos kaikki siinä ei tunnu tarpeeksi samastuttavalta? Vai olisiko vaivan arvoista, suorastaan rakentavaa, etsiä yhteyttä niihin, jotka ajattelevat toisin, sen sijaan, että käännetään selkä ja kieltäydytään kuulumasta samaan porukkaan?

Entä onko kirkkomme etäinen institutio vai rakkaudellinen jakamisen yhteisö? Jumalanpalveluselämän ulkopuolella, arkielämässäni, tunnen ainakin itse riviseurakuntalaisena kaipaavani enemmän tukea käytännön elämässäni kristittynä. Mietinkin, tarvittaisiinkohan kristinuskon todeksi elämisen tueksi pienempiä, luottamuksellisempia yhteisöjä kuin mitä paikallisseurakunnat pystyvät tarjoamaan? Jean Vanier näkee kristillisen yhteisöelämäntavan muutoksen merkinä ympäristölleen:

”Yhteisö – on ensi sijassa joukko ihmisiä jotka haluavat elää merkinä siitä, että ihmisten on mahdollista elää yhdessä ja rakastaa toisiaan, tehdä työtä ja viettää juhlaa näin ponnistellen sen hyväksi, että maailmasta tulisi rauhan yhteisö. Yhteisö on merkki siitä, että rakkaus on mahdollis-

*ta materialistisessa maailmassa, jossa ihmiset niin helposti elävät joko tietämättä toisistaan tai taistellen toisiaan vastaan. Se on merkki siitä, ettemme tarvitse paljon rahaa ollaksemme onnellisia – vaan tosiasiaa päinvastaista!”*²

Vanier’n mukaan yhteisöön liitytään siitä yksinkertaisesta syystä, että oltaisiin onnellisia. Elämä, joka jaetaan toisten kanssa, tarjoaa omaisuuden kartuttamisen tilalle toisenlaisia asioita; mutta sellaisia, jotka ennen kaikkea tekevät meidät onnellisiksi. Teologian tohtori Patrik Hagman puolestaan puhuu seurakunnasta, Kristuksen ruumiista, ensisijaisena jakamisen yhteisönä lausueessaan seuraavaa Kirkko & kaupunki lehden haastattelussa 22.10.2014:

”Elämäni saa sisältönsä siitä, että voin liittyä yhdessä toisten kanssa Kristuksen ruumiiseen, eikä ylijäämästä, jonka voin koota itselleni työskentelemällä kovasti. Tätä me harjoittelemme, kun vietämme ehdoollista sunnuntaista toiseen.”

Unelmia yhteisöstä

Ei liene sattumaa, että Jean Vanier’n palavasieluinen Elämme Arkissa -teos ilmestyi suomeksi 1989 juuri Sinapinsiemenen julkaisemana ja Anna-Maija ja Taisto Niemisen kääntämänä. Nuorena yhdistyksemme jäsenenä olen lukenut annamajaraattilani, mietiskellyt Morbackan omenapuiden alla ja viettänyt aikaa Ukinrannassa. Kaipaa-

us yksinkertaiseen, hengelliseen yhteisöelämään on tämän yhdistyksen toiminnan sydänääni, ja siitä lähteestä olen kai itekin ammentamassa. ”Sehän on ihan mahdollista”, muistutti ystäväni minua, kun kerroin kaipauksestani vaihtoehtoiseen elämäntapaan. Enkä tunnu olevan yksin.

Seurakuntalaisena ja teologian opiskelijana väsyn usein kirkolliseen politisointiin, teologis-eettiseen nahisteluun. ”Paljon sanoja, vähän tekoja”, minusta tuntuu silloin, ja tarkoitan tietenkin myös itseäni. Voisivatko kristityt käyttää voimavarojaan toisin? Tulisiko muutosta pikemminkin koettaa elää todeksi yhdessä elämällä, kohtaa-malla, rakastamalla? Jean Vanier’n sanat elähdyttävät minua aina uudelleen:

”Työ yhteyden hyväksi on työtä koko ihmiskunnan ja ihmiskunnan hyväksi. Se työ jota yhteisöissä tehdään, kun siellä erilaiset suostuvat hyväksymään toisensa ja jatkuvasti harjoittelevat anteeksiantoa, on työtä maailmanrauhan hyväksi ja aitojen poliittisten ratkaisujen hyväksi; työtä Jumalan valtakunnan hyväksi. Se on työtä jonka tavoitteena on saada kaikki ihmiset elämään ja maistamaan ihmiselle kuuluvaa salattua iloa, iloa siitä että ihmisen juuret ovat ikuisuudessa.” (Elämme Arkissa)

Kirjoittaja on helsinkiläinen musiikin ja teologian opiskelija.

Ajatuksia yhteisöllisyydestä

Ihmisen tarve olla joukossa näyttää olevan sisäänrakennettu ominaisuus. Evoluutio tuottaa tarkoituksenmukaisia piirteitä; hakeutuminen laumaan on mahdollistanut hengissä pysymisen, ravinnon ja suojan.

Luomiskertomus sisältää samansuuntaisen ajatuksen: ei ole hyvä ihmisen olla yksinään. Raamattu myös päättää suuren ihmisyhteisön kuvaukseen, oikeastaan ihmiskunnan yhteisyyden näkyyn: ”Tämän jälkeen näin suuren kansanjoukon, niin suuren, ettei kukaan kyennyt sitä laskemaan. Siinä oli ihmisiä kaikista maista, kaikista kansoista ja heimoista, ja he puhuivat kaikkia kieliä.”

On oikeastaan hämmästyttävää kuinka monien yhteisöjen jäsen itse kukin meistä elämänsä aikana mahtaakaan olla: on jäsenyyttä ihmiskunnassa, kansakunnassa, paikkakunnan asujamistossa, työyhteisössä, suvussa, perheessä, parisuhteessa, ystäväjoukossa, harrastuspiirissä, opiskeluyhteisössä, koulussa, seurakunnassa, somes-

sa jne. On fyysistä yhteyttä, on henkistä ja hengellistä yhteyttä.

Myös yhteenkuuluvuutta kuvaavien sanojen määrä on suuri: rakkaus, ystävyys, sukulaisuus, toveruus, solidaarisuus, sitoutuminen, yhteistyö, talkoohenki ja... ja... - Sinapinsiemen r.y. on sekin yksi yhteenliittymistä, joka koetaan tärkeäksi. On kiintoisaa havaita miten valtavan upea yhteyden tunne syntyy esimerkiksi hiljaisuuden retriitissä. Viikonlopun kuluessa ollaan suurin osa ajasta hiljaa, puhumatta, ja kuitenkin syntyy siltoja sielusta sieluun.

Viime aikoina on alettu kiinnittää huomiota siihen, että yksinäisyys on ongelma. Siis ”pakotettu” yksinäisyys, jossa ihminen – usein isolla iällä varustettu – jää vaille seuraa. Se aiheuttaa monenlaisia psykofyysisiä pulmia. On alettu kampanjoida sen puolesta, että tällaisen haitallisen yksinäisyyden vähentämiseen ryhdyttäisiin toisissaan. Esimerkiksi kaupunkilähetykset Helsingissä ja Tampereella ja muuallakin ovat ryhtyneet tositoimiin. Jokainen meistä voi-

si kysyä, mitä itse voi tehdä, jotta kukaan ei kuihtuisi yksinäisyyteen unohdettuna.

Samanaikaisesti moni kokee ongelmallisena sen, että ei pääse olemaan riittävän yksin ja rauhassa. Ympäriällä on liikaa ihmisiä, velvollisuuksia, kiirettä, melua. Jotkut tutkijat ennustavat, että hiljaisuus, omaehtoinen rytmi, riittävä reviiiri, tilaisuudet meditaatioon, puhdas luonto ja yksinolon mahdollisuus tulevat olemaan monin paikoin tulevaisuuden luksusta, joka ei ole enää mahdollista kaikille.

Viime aikojen poliittiset ja maailmantaloudelliset tosiasiat ovat alkaneet huolettaa monia meistä. Se lievästi optimistinen tunnelma, joka vallitsi vielä jokunen vuosi sitten, on kadonnut. Ihmiskunta ei näytäkään kulkevan kohti yhteistä ymmärrystä siitä miten isoja ongelmia voitaisiin ratkaista yhteisvoimin. Lähentyminen on vaihtunut viholliskuviin, kovat puheet ja uhkailut ovat päivittäisiä.

Olen viime vuosina ollut vaikuttunut Martin Buberin ja Emmanuel Levinasin ajatuksista. Kumpikin heistä on sanoittanut jotain hyvin oleellista yhteisöllisyydestä. Buberin minä-sinä -oivallukset ovat olleet minulle merkittäviä sen sanoittamisessa, että ihminen on subjekti, ei objekti. Minulla ei ole koskaan lupaa ohittaa toista ihmistä niin kuin voin ohittaa esineen. Levinas lähtee liikkeelle siitä ajatuksesta, että kasvojen kautta me löydämme yhteisen ihmisyytemme. Jokaisen ihmisen silmissä on sama kysymys: saanko olla olemassa, saanko olla minä? Olen paljon pohtinut sitä, näemmekö me toinen toisemme ja miten me näemme? Näkevätkö ne, joilla on poliittista, taloudellista ja sotilaallista valtaa kos-

kaan – siis syvällä tavalla – ihmisten kasvojen ja silmien viestiä?

Minua on auttanut vertauskuva ihmiskunnasta isona jumalallisena kuvakudoksena. Siinä jokainen ihminen on yksi ristipisto, yksi pieni, mutta tärkeä nyppy kan-kaassa. Yhdessä jokainen niistä muodostaa kauniin luomuksen. Mikään niistä ei ole liikaa, jokaisella on paikkansa. Toinen ei ole toista vähäisempi tai tärkeämpi. Mitkä voisivat olla tämän kuvan todesta ottamisen poliittiset seuraukset?

Erään Tampereella järjestetyn Tuomas-messun aikana koin ikään kuin valaistumisen. Sivualttarilla oli kyltti, jossa luki ”*Ut unum sunt*”. Se oli viittaus Jeesuksen rukoukseen: ”..jotta he olisivat yhtä”. Latinan avulla luin ja luen tuon muodossa: ”että he olisivat YKSI”. Minulla on aavistus siitä, että yhteisöllisyytemme saa aivan uutta merkitystä, syvyyttä ja tärkeyttä, kun alamme enemmän tutkia sitä, miten loppujen lopuksi on olemassa vain yksi todellisuus – Jumala. Mikään ei ole ilman Häntä, mikään ei ole Hänen ulkopuolellaan, kaikki virtaa Hänestä ja Häneen. Tämä YKSI sulkee piiriinsä kaiken olevaisen, universumin, ihmiskunnan, luomakunnan. Hänessä minulla on kehoitus ja lupa ja mahdollisuus käydä rakastavaan dialogiin itseni kanssa, toisten ihmisten kanssa, luonnon kanssa. Hänessä ei ole vastakkaisuutta, ei vihaa, ei mitätöntä. Hänessä kurotan kohti toista ihmistä. Hänessä on yhteisöllisyytemme. Hänessä olet sinä ja olen minä.

Kirjoittaja on teologi ja työyhteisövalmentaja. Teksti perustuu Sinapinsiementen syyskokouksessa pidettyyn puheenvuoroon yhteisöllisyydestä.

Anna-Maijaa muisteltiin pyhäinpäivänä Morbackassa

Sain lokakuun loppupuolella Morbackassa nykyisin asuvan yhteisön jäseneltä Jani Saloselta tekstiviestin, että he järjestävät siellä pyhäinpäivänä Anna-Maija Raittilan muistelupäivän, johon he toivovat mukaan entisiä Morbackan asukkaita ja kävijöitä. Myöhemmin tuli sähköpostilla tarkempi kutsu ja ohjelma. Postitin tiedon niille Sinapinsiemenen jäsenille, joiden sähköpostiosoitteet olivat tiedossani.

Pyhäinpäivänä puolen päivän aikaan vieraita alkoi kokoontua Morbackaan. Järjestäjät eivät olleet pyytäneet ilmoittautumista, mutta varautuivat 8-10 vieraaseen. Lopulta meitä tuli 17.

Kokoonnuimme aluksi Morbackan tuttuun saliin. Jani Salonen toivotti meidät tervetulleiksi ja yhteisön 10 jäsentä esittäytyivät meille kertoen taustastaan ja tulostaan yhteisöön. Sen jälkeen me vieraat esit-
täydymme talonväelle ja jokainen kertoi

jotakin suhteestaan Anna-Maijaan ja Morbackaan. Lopuksi Jani luki Kaisa Raittilalta tulleen muisteluksen, jonka Kaisan luvalla liitän tähän:

Hei Jani ja nykyiset morbackalaiset, hei Anna-Maijan muistelijat!

Kun en itse monivuotisen pyhäinpäivätradition vuoksi pääse paikalle Kaarinaan, lähetän teille kaksi tärkeää muistoa Anna-Maijasta.

Teistä monet elivät Anna-Maijaa lähempänä hänen voimakkaan aikuisuutensa vuosikymmenet. Minulle Anna-Maija oli painavimmillaan 1970-luvulla. Perheeni oli juuri muuttanut Helsinkiin ja minä olin vuosikymmenen alun vielä latenssivaiheen suloisessa vastaanottavaisuudessa.

Anna-Maija kävi usein ja istui isän työhuoneen nahkaisessa nojatuolissa, siinä, joka oli Joensuun Raittilan sohvakalustosta viimeisenä olemassa. Anna-Maijan pehme-

ät ässät ja ärrät toistelivat nimiä ja sanoja, joita en ollut koskaan ennen kuullut. Unkarin ja muun itäisen Euroopan altaalle joutuminen kuulosti sillä tavalla puhuen melkein kauniilta. Ja miten kauniilta kuulosti kaan Taizén kukkula sitten, kun siitä puhumisen aika tuli.

Mutta eräänä iltana Anna-Maijalla oli mustassa kangaskassissaan painava tuominen. Olin silloin hädin tuskin kymmenen vanha. Todennäköisesti vanhempien veljeni hämmästykseksi Anna-Maija kaivoi esiin juuri minulle tarkoittamansa tuomisen, vanhan, vaaleanruskeaan muovikote-loon kätkeytyvän matkakirjoituskoneensa. Sen a ja s juutuivat yhteen, mutta minulle se oli kirjailijan uran alku. Jo samana iltana alkoi muotoutui traaginen kartanoromaani, jonka päähenkilö oli nimeltään Helen.

Tämä ei ole tärkeä muisto siksi, että se oli kirjailijan urani alku. Se on tärkeä muisto siksi, että Anna-Maija uskoi kymmenvuotiaaseen. Tunsiko hän minut? Tuskin. Kun hän kävi, hän istui isän huoneessa ja minä

kuuntelin. Tiesikö hän, että olisin kirjoittaja? Tuskin. En tiennyt sitä itsekään. Jälkikäteen olen monet kerrat ajatellut: Ketä kymmenvuotiaista itse olen arvostanut tai arvostan yhtä painavasti? Ymmärränkö, miten painavia, lähtemättömiä jälkiä voin jättää ottamalla toisen mahdollisuudet vakavasti?

Toinen muistoni on sekin 70-luvulta. Olin saattamassa Anna-Maijan kanssa Taizéhen lähtevien ryhmää junalle Helsingin rautatieasemalla. Ilma oli sellainen kuin alkukesästä usein on, teetättelee kesää, mutta ei ole kaksisen lämmin. Minulla oli t-paidan päällä sammalenvihreä villapaitani, monivuotinen lempivaatteeni, pehmeäsi hiutunut, ohuenkevyt. Lähtijäjoukossa oli jostakin pohjoisesta tullut poika pelkässä t-paidassa. Sitä päiviteltiin: lähteä nyt reissuun ilman lämmintä vaatetta. Vaikka kesä olisi Taizéssä pitemmällä, olisivat illat kuitenkin vielä kylmät. "Kaisalta jou-
taa villapaita", sanoi Anna-Maija. Jäykistyin varmaan, ja Anna-Maija varmemmaksi vakuudeksi kuvaili, miten nopeasti juos-

ta hilppasisin siitä kotiin Katajanokalle ja vois in vetää kaapista päälle jotakin muuta.

Niin lähti sammalenvihreä villapaitani Taizéhen. Itse kävin siellä vasta melkein 40 vuotta myöhemmin, mutta pidin tapanani kyselijöille sanoa, että villapaitani kävi siellä jo ensimmäisten suomalaisten joukossa.

Miksikö tämä muisto? Siksi, että se on niin Anna-Maijaa. Minua hirvitti ihan puistatuksi asti, millaisella häpeämättömyydellä hän sitoutti ihmisiä milloin mihinkin. Ihmeellistä siinä on se, että niin moni niin rehevästi nauraa sille jälkikäteen ja sanoo, että hyvä se oli, muuten en olisi tehnyt mitään. Tällaiselle hienotunteisuuteen ja varovaisuuteen sairastuneelle ein sanomisen opiskelijalle Anna-Maija on ollut oppitunti numero yksi. Jos haluat muuttaa maailman, sinun on tehtävä se. Puhuminen ei riitä.

Rakkaat terveiseni kaikille teille! Kaisa

Tämän jälkeen oli voileipä/kahvi/tee/ omenahutarjoilu. Kuulimme, etä Morbackassa oli ollut extra hyvä omenavuosi ja he olivat vieneet puristamoon yli 700 kiloa omenaa ja saaneet lähes 400 litraa omenamehua.

Tauon jälkeen katsottiin Elina Pylkkäsen vuonna 1995 tuottama videodokumentti "Hiljaisessa talossa – Anna-Maija Raittila" (joka on katsottavissa YLEn Elävässä arkistossakin) sekä Pirjo Lehtosen projektiryh-

män tekemä videodokumentti Anna-Maijasta vanhainkoti Ceciliassa vuodelta 2010.

Suoritimme välillä opastetun kävelykierroksen Morbackan alueella. Lillstuga on kunnostettu viime keväänä, joten siellä voi nyt asua. Kappeli on säilytetty hiljaisuuden huoneena, johon voi mennä hiljentymään. Mitään organisoitua hiljentymistä yhteisöllä ei ole.

Kierroksen jälkeen nautimme yhteisön tarjoamaa herkullista kasvissosekeittoa. Sen jälkeen alkoi vapaan muistelun osuus, josta minä jäin paitsi, kun jouduimme Eeva-Siskon kanssa lähtemään tässä vaiheessa kotimatkalta. Kyllikki Krapinojalta sain tietää, että muistelukeskustelussa mm. Liisa Tuovinen kertoi Anna-Maijan viimeisestä käynnistä Taizéssä ja veli Rogerin sekä veli Aloisin liikuttavista kohtaamisista siellä ja Leena Mäkitalo valotti yhtä Anna-Maijan runoa väitöskirjansa materiaalin pohjalta.

Tämän vuoden pyhäinpäivä sai erityisen merkityksen siitä, että saimme olla yhdessä muistelemassa Anna-Maijaa. Samalla vakuutuimme siitä, että Morbackassa nyt asuva nuori joukko toteuttaa yhteisöllisyyttä tavalla, josta Anna-Maijakin olisi varmaan iloinnut.

Kirjoittaja on entinen Sinapinsiemenen päätoimittaja ja eläkkeellä oleva diakoni.

TAHDOTKO PALASEN MORBACKAA? ILOKSI, MUISTOKSI, HYÖDYKSI.

Ukinrannan varastosta tyhjenetään useita entisiä Morbackan esineitä, taideteoksia ja muutama huonekalukin, joille ei nyt ole paikkaa. Jos innostuit, käy katsomassa kotisivuillemme :

www.sinapinsiemen.fi koottavaa tavaralistaa toimintaohjeineen. Tavaroiden noutopäivä Ukinrannasta 24.1.2015. Edulliset hinnat. Saadut tuotot lähetetään Komin koulukotihankkeeseen Intiaan.

Mikä rakentaa, mikä rikkoo yhteisön?

*Sinapinsiemen-lehti esitti Morbackassa asuvalle
13 hengen yhteisölle kaksi kysymystä:*

- 1.) Mikä käytännössä rakentaa yhteisöllisyyttä?
- 2.) Mikä käytännössä rikkoo yhteisöllisyyttä?

Tässä heidän vastauksiaan:

**Jolanda Nurmisuo, 28, ekokampaaja, opiskelee luonnonvaratuottajaksi.
Morbackassa 1,5 vuotta.**

Yhteisöllisyys rakentuu hyvin pienestä ja yksinkertaisesta palasesta: yhdessä olemisesta! Yhdessä olemisen ja vuorovaikutuksen kanssa muodostuu se yhteisö, joka kunakin hetkenä olemme. Jokainen ihminen persoonallisuudellaan ja energiallaan vaikuttaa yhteisöön kokonaisuutena. Yhteisö ei voi olla yksin. Yhteisö rakentuu välittämisestä. Että ollaan kiinnostuneita siitä, mitä toiselle kuuluu. Ollaan ja syödään yhdessä. Jaetaan arki. Yhdessä oleminen

ja rehellinen jakaminen luo luottamusta, avoimuutta, rohkeutta ja rakkautta, ja siitä kautta muodostuu yhteisöllisyys.

Yhteisöllisyyttä rikkoo erillisyyks. Se, että pysytellään kaukana ihmisistä, vaikka oltaisiin lähelläkin. Kun kiulu ihmisten välillä kasvaa ja jäädään vieraiksi toisillemme on vaikea luoda rehellisyyttä ja avoimuutta. Kun jäädään oman päänsisään tai pieniin ryhmiin puimaan pulmia eikä avoimesti jaetaan tunteja koko yhteisön kesken.

**Kasper Krasila, 24, työn puutarhuri, muusikko,
Morbackassa elokuusta 2010.**

Olen päässyt olemaan osana monen hyvin erilaisen ja eritaustaisen ihmisen ja ihmiskohtalon kanssa. Kokemus on ollut äärimmäisen rikastuttava ja ajatuksia herättävä. Tasapainon ja hyvinvoinnin vaaliminen yhteisössä on kaudista ja avartavaa.

Yhteisöllisyyttä rakentaa läsnäolo. Yhteisön toimimisen kannalta ei ole kovinkaan olennaista yhteiset päämäärät, ideologiat ja ajatusmaailmat. Toki ne saattavat ihmisiä yhteen helpommin. Mutta on ollut ilo huomata, että näinkin värikäs porukka tulee hyvin toimeen keskenään ja voi elää sopuisasti yhdessä, katsomatta liiemmin kenenkään taustoihin tai "persoonaan".

Yhteisöllisyys koostuu arkisista ja pienistä asioista, kuten yhteisruokailut, saunomiset, hiljentymiset, keskusteluhetket pöy-

dän ääressä ja yhdessä tehty fyysinen työ, mitä haluan korostaa. Tekemällä yhdessä työtä, hoitamalla kotiamme ja ympäristöämme, huomaammekin rakennamme samalla henkistä hyvinvointia pohjaa sekä yksilölle että ryhmälle. Käytännössä myös jokaviikkoinen kokoontuminen on tärkeä pitämään kaikki mukana kerkassa.

Yhteisöllisyyttä rikkoo eriarvoisuus. Jos yksi ajattelee olevansa muita tärkeämpi ja siltä pohjalta lähtee vaatimaan itselleen etuisuuksia yli muiden, täytyy tästä heti hänelle huomauttaa ja synnyttää keskustelua mahdollisimman monen ollessa läsnä. Selvää on myös, että liiallinen läsnäolon puute voi aiheuttaa syrjässä olevalle yhteisön jäsenelle harhakuvitelmia yhteisön tilanteesta ja hengestä, mistä voi aiheutua turhaa ja pohjatonta arvostelua. Pitäkäämme siis huolta jokaisesta yhteisön jäsenestä ihmisenä ja kokonaisuuden osana!

Pekka Tupelin, 27, opiskelija (opiskellut Lepaan puutarhaoppilaitoksella).

Muutin Morbackaan vasta marraskuun alussa, mutta olen tätä ennen asunut Turussa kunnassa kolmisen vuotta. Nyt tuntuu että löysin paikkani ja luulen viettäväni täällä ainakin pari vuotta.

Yhteisöllisyyttä rakentaa keskinäinen luottamus, avoimuus, jakaminen, vastaanottaminen. Yhteiseen hiileen puhaltaminen, rakentavan kritiikin antaminen ja sen

vastaanottaminen kiihtymättä. Vastuunkantaminen ja tarvittaessa avun pyytäminen jos tuntuu, ettei pystykään hoitamaan annettua/ottamaansa tehtävää.

Yhteisöllisyyttä rikkoo epärehellisyys, ahneus, kateus, asioiden hautominen, vihamielisyys, töksäyttely, epäsiisteys (ainakin yleisissä tiloissa). Jos ihmiset ovat liian erilaisia, yhteisten tavoitteiden puute, liian erilaiset ideologiat, liian vähäinen osanotto yhteisiin askareisiin.

Johanna Pekkala, 35, Pätkätyöläinen, henkinen, taiteellinen, boheemi maailmanmatkalainen. Morbackassa helmikuusta 2013 marraskuun 2014 loppuun.

Yhteisöllisyyttä rakentaa Sydänpiiri! Joissain yhteisöissä piiriin osallistumista edellytetään kaikilta asukailta. Piirissä puretaan ilot ja mielihapat. Piirissä myös opetellaan kuuntelemisen taitoa, joka tässä kiireisessä ajassa ei sujukaan enää itsestään selvästi. Samoin siellä opetellaan omien tunteiden tunnistamista. Se on tärkeä taito, että vältyttäisiin turhilta riidoilta, kaunoilta ja katkeruudelta.

Yhteiset projektit ja puuhastelu ovat tärkeitä, esimerkiksi juhlien järjestely, musiikin soittaminen tai kuuntelu yhdessä, tanssiminen, yhteiset tavoitteet ja tulevaisuuden suunnitelmat. Lapsenmielisyys ja ilo!

Yhteisöllisyyttä rikkoo kykenemättömyys kommunikoida. Jos on esimerkiksi ihmisiä, joilla on hyvin miehiset arvot (ei voi/ halua/ uskalla keskustella rehellisesti siitä, mikä tuntuu hyvältä, mikä pahalta ja asioita alkaa jäädä hampaankoloon paisu-

maan). Ongelmista vaikeneminen ja 'kuppikuntailu'. Asukkaiden liika erilaisuus; jos on esim. hyvin 'jalat maassa' -ihmisiä ja hyvin henkisiä ihmisiä, voi olla vaikeaa keksiä mitään yhteistä.

Tai jos asukkailla on hyvin eriäviä mielipiteitä siitä, mikä on mukava tapa viettää yhdessä aikaa. Esimerkiksi yksi tykkää tanssia, mutta ei voi sietää yhteislaulua, ja toiset taas tykkäävät yhteislauluista eivätkä välitä tanssista. Toki erot voivat olla myös vahvuus, kun saadaan luovasti yhdisteltyä sekä perinteistä että uutta. Mutta jos näitä erilaisia on liian vähän, he voivat pudota pois porukasta.

Itse olen juuri muuttamassa. Koen kaipaavani enemmän henkisyttä, enemmän tanssia ja taiteellista luovuutta, enemmän lapsenmielistä iloa elämään!

Hyvältä näyttää Morbackan suuntakin tällä hetkellä. Ihmisillä on paljon toimintaa edistäviä ja Morbackaa kehittäviä ideoita. Omat ideani vaan tällä hetkellä kaipaavat toisenlaista ympäristöä kukoistaakseen.

Tuulia Verronen, 29, opiskelee luonnonvaratuottajaksi, Morbackassa 10 kk.

Yhteisöllisyys syntyy avoimuudesta, yhteisen päämäärän/aatteen/hyvän eteen työskentelystä. Yhteisöllisyys vaatii kanssakäymistä ja aitoa ihmisten kohtaamista.

Jos yhteinen tekijä/aate/päämäärä puuttuu yhteisössäkin, ihmiset jäävät yksilöik-

si. Kykenemättömyys ymmärtää ja kokea myötätuntoa erilaista ihmistä tai ajatusta kohtaan rikkoo yhteisöllisyyttä, on kyettävä näkemään mitkä tekijät yhdistävät, sen sijaan että etsitään eriäviä tekijöitä/piirteitä/ominaisuuksia ihmisten välillä.

Yhteisöllisyyttä rakentaa avoimuus. Toisten huomioiminen ja hyväksyminen on tosi tärkeää. Toimivan yhteisön kulmakiviä on se, että yhdessä käsitellään ja päätetään asioista jotka kosketavat kaikkia, luodaan yhdessä sellainen kulttuuri joka tukee hyvinvointia ja yhteiseloä. Siihen tarvitaan avoimuutta siinä mielessä, että voi kuunnella muita ja heidän ideoitaan, yhdessä keskustella, ideoida ja synnyttää jotain toimivaa ja kaunista. Koen että yhdessä olominen ja tekeminen on myös hyvin tärkeää, sitä kautta ihmis-suhteet syvenevät. On hyvä järjestää yhteisiä ruokailuja, peli-iltoja tai muuta, joka yhdistää ihmisiä.

On myös tärkeää että kykenee ilmaisemaan tyytymättömyyttään eikä jää muhittamaan häiritseviä asioita. Siitä syntyy helposti myrkyä tai kitkaa, joka on haitaksi yhteiselolle. Nämä asiat ovat haastavia mutta sellaisia, joita on hyvä jalostaa itsessään. Yhteisössä asuminen on oiva harjoituskenttä näille asioille. Sitä voisi hyvin verrata parisuhteeseen.

Yhteisöllisyyttä rikkoo joustamattomuus ja liiallinen itsekeskeisyys. On huono asia yhteisön kannalta, jos ei kykene kuuntelemaan muita ja välillä tekemään kompromisseja.

Matias Kuttila, 33, Morbackassa 3 kk, muissa yhteisöissä 4,5 v.

Jani Salonen, 37, muusikko. asunut Morbackassa kaksi vuotta

Vastaukseni molempiin kysymyksiin on johdettavissa vastinparista epäitsekkyys/itsekkyyys:

Yhteisöllisyyttä rakentaa muiden ajatusten ja tunteiden huomioon ottaminen kaikissa tilanteissa. Pyyteeton pienienkin "palveluksien" tekeminen muiden ja yhteisön hyväksi (vrt. "uhrautuvaisuus"). Vastuun ottaminen ja yhteisten sääntöjen

kunnioittaminen sekä yhdessä tekeminen ja olominen. (selkeys ja suoruus)

Yhteisöllisyyttä rikkoo "minä olen oikeassa, muut väärässä" -tyylinen asenne (=ylimielisyys) ja "hoidan vain omat asiani, kyllä joku muu ne muut asiat sitten hoitaa" -tyylinen ajattelu eli vastuuttomuus ja piittaamattomuus yhteisiä sääntöjä kohtaan. ("epämääräisyys")

Kyllä Afrikka opettaa...

Jos ei muuta, niin ainakin yhteisöllisyyttä. Olemme asuneet Afrikan mantereella lähinnä Tansaniassa, Itä-Afrikassa jokseenkin 16 vuotta. Ja mitä merkitsee se kuuluisa yhteisöllisyys, sitä olemme opiskelleet kaikki nämä vuodet. Lähdimme Tansaniaan ensimmäistä kertaa vuonna 1986, silloin kun olimme ehtineet etsiä yhteisöllisyyttä kotimaastamme lähinnä Sinapinsiemenen ja Taisen hengen vaikutuspiirissä jo kymmeniä vuoden ajan.

Tansaniassa jo swahilinkielikursillamme huomasimme, että swahilinkielessä hyvin usein käytetään muotoa ”me” silloinkin kun on kyse yksilön tekemisestä. Meni pit-

kän aikaa ennen kuin ymmärsin, että kun kodissamme ollut apulainen sanoi; ” me-
nemme torille tai teemme ruokaa” se ei todellakaan edellyttänyt minun läsnäoloani.

Ja täytyy myöntää, että alussa pitkään oli hankalaa kun keittiö, lastenhoito, ruoanhankinta, vieraiden vastaanotto ja ylipäänsä kaikki kodinpiirissä tapahtuva oli jaettava jonkun muun kanssa. Ja kun tämä oma hankala olo hieman hellitti, kuinka vapauttavaa olikin jakaa arkea joidenkin muiden kanssa joilla oli hyvin erilainen käsitys asioista kuin itselläni.

Muistan, kun Kilimanjaron rinteillä, pienellä kyllällä asuessamme yllätysvieraiden tulo sai minut huokaisemaan (mistä saisim-

me jotain tarjottavaa kun kaupoissa ei ollut mitään eikä torilla myytävää kuin kaksi kertaa viikossa) ja apulaisen hihkaisemaan ilosta! ”Ihanaa kun vieraita tulee!”. Sitten hän ryntäsi iloihinsa naapuriin, toi banaanitertun ja alkoi laulellen laittaa ruokaa.

Kun omat vanhempani tulivat meille kylään samaiselle Kilimanjaron kylälle, tuntui kuin koko kylä olisi huokaissut onnessaan: ”mummo ja pappa tulivat kylään!”

Ensimmäisen työkauden aikana saimme neljännen lapsemme Liisan. Kun hänen syntymästään työpaikassamme, Raamattukoululla ilmoitettiin, opettajatoverimme totesivat hänen olevan nimeltään Manka, perheen toinen tyttö. Manka on chagaheimon mukaan perheen rakastetuin lapsi, hän on äidin äiti. Se, jonka tehtävä on hoitaa myöhemmin vanhenevaa äitiään. Kaikki muutkin perheen jäsenet ovat jo syntymästään alkaen osa sukupolvien ketjua, jossa jokainen tietää paikkansa, asemansa ja velvollisuutensa.

Esimerkiksi minä, perheen kolmas tyttö kuulun isäni suvulle ja suku olettaa, että pidän erityisesti yhteyttä isäni toiseen saraan. Minulla on paikka ja asema elämänsäni, määritelty jo syntymäni hetkellä.

Vähitellen olemme Tansaniassa oppineet, että yhteisön jäseneksi pääsee muutenkin kuin syntymällä sukuun. Tällä hetkellä olemme töissä Tansanian evankelisluterilaisessa kirkossa, Victorianjärven itäisessä hiippakunnassa Mwanzan kaupungissa. Olemme olleet siellä aiemminkin, kuusi vuotta 90-luvun lopulla. Työyhteisöön pääseminen ei edellyttänyt meiltä muuta kuin läsnäoloa. Afrikkalaiset ovat

loistavia ihmisasiantuntijoita. ”Ei ole olemassa asioita, on vain ihmisiä!” opasti meitä eräs kokenut lähettitoveri aikoinaan. Ja niin on. ”Mtu ni watu” sanovat tansanialaiset: ” Ihminen on ihmiset yhdessä”.

Jokaisella ihmisellä oletetaan olevan lahja tai montakin lahjaa yhteiseen käyttöön. Ei ole olemassa hyödytöntä ihmistä, ihmisriesaa. Pieni lapsi on tärkeä koska hän jatkaa sukua ja tuo vanhemmilleen kunniaa ja aseman, nimen. (Jokainen vanhempi on mama tai baba jotakin esim. minä olen nimeltäni mama Anna esikoiseni mukaan; Annan äiti) Mutta myös kaikilla aikuisilla on tehtävä yhteisössään: Myös vanhuksella, erityisesti kokemuksen-
sa ja siitä nousseen viisautensa ansiosta. Hän-

**”Mtu ni watu” sanovat
tansanialaiset: ” Ihminen
on ihmiset yhdessä”**

tä kuunnellaan, hänellä on viimeinen sana. Ja sitten me ”vähemmän tärkeät” yhteisön jäsenet, me vauvan ja vanhuksen välillä saamme afrikkalaisessa yhteisössä paikkamme ja toteuttaa tehtäväämme (siis lahjamme jakamista) päivittäin.

Yleensä yksilö kasvatetaan jo varhain ”oman paikkansa täyttämiseen” paremmin kuin länsimaisessa kulttuurissa, mutta jos hän ei tiedä paikkaansa suurperheessä tai muussa yhteisössä joku vanhempi ja kokeilemmpi osoittaa epäroivälle paikan, osoittaa hänelle hänen lahjansa, jota hän voi käyttää.

Afrikkalaiseen yhteisöllisyyteen kuuluvat myös ”kuolleet elävät” eli ne perheen jäsenet, jotka ovat jo kuolleet, mutta jotka elävät muistoissamme ja puheissamme.

Kirjoittaja on pastori ja kouluttaja Suomen Lähetysseuran työntekijä Tansaniassa sekä Sinapinsiemenen perustajajäsen.

Samankaltaisuuden todellisuus?

Kirkkokahveilla istuudun toista Kristuksen ruumiin jäsentä vastapäätä. Meitä yhdistää sama asuinalue ja juuri päättynyt jumalanpalvelus. Tunistan herran seurakuntavaalien kokouksen ehdokaslistalta. Herra ei tunnista minua mistään ja kerron osallistuvani messuun milloin missäkin seurakunnassa, körttikuroroharrastukseni kautta. ”Vai körttiläisiä. Minä olen taustaltani lestadiolainen.”, mies kertoo. Tiedän jutustelun siirtyvän kohta opiskelunialaani, teologiaan ja sen kautta kysymykseen siitä, tuleeko minusta pappi. Se saa minut varautuneeksi. En tarvitse montaa sanaa piirtääkseni välillemme ennakkoluuloihini perustuvan erilaisuuden rajan.

Yhteisöllisyyden sanotaan vähentyneen, mutta näyttää siltä, että se ennemminkin on muuttanut muotoaan. Minunkin elämäni hahmottuu yhteisöjen kautta. Kuulun lapsuudenperheeseen ja sukuuni. Asun Niittu-koti nimisessä yhteisössä. Minulla on kaveriporukoita, harrastusyhteisöjä, työyhteisö ja opiskelijayhteisö. Kuulun seurakuntaan ja löyhästi myös herätysliikkeeseen. Sukua ja lapsuudenperhettä lukuunottamatta olen valinnut yhteisöni tai ainakin

koen jakavani heidän kanssa jotain: maailmankuvani, elämäntilanteeni, arvoni, huumorini, intohimoni. Se tuntuu leimaavan nyky-yhteisöjä: Yhteisöön kuulumisen valitaan samankaltaisuuden perusteella.

Se yhteisöllisyys, joka on menneen myötä kadotettu, tai josta ollaan vapauduttu, oli lähtökohdiltaan muuta. Yhteisöt muodostuivat usein asuin- ja elämäntilanteiden. Yhteisöjä, tai niihin kuulumista ei valittu, yhteisöihin kasvettiin. Samalla kasvettiin samankaltaisuuteen. Yhteisön samankaltaisuuteen mukautumaton tai sitä vastaan taisteleva jäi yhteisön reunalle tai ulkopuolelle.

Nyky-yhteisöt ovat luovia ja aikaansaavia. Ne tarjoavat jäsenilleen aitoa osallisuutta sekä kokemuksen hyväksytyksi ja ymmärretyksi tulemisesta. Kuitenkin nyky-yhteisöllisyys saattaa kaventaa näköalaamme todellisuuteen. Maailmassa, jossa joudumme käsittelemään yhä moninaisempaa todellisuutta, elämme pienissä samankaltaisuuden saarekkeissa. Mikä on se yhteinen todellisuus, jossa voisin kohdata kolmen lapsen lähiöäidin, ihmisen, jonka kanssa vielä viisitoista vuotta sitten istuin päivittäin samassa luokahuoneessa?

Palaan omaan yhteisöni Niittu-kotiin, jota asumme ystävien kanssa Helsingissä. Tuntuu hyvältä, että saan jakaa jotain niin olennaista kuin kodin. Itsen raja tulee koko ajan ylityksi kun joudun sopeutumaan toisten ajatuksiin ja elämäntilanteisiin. Vaikka elän persoonallista ainutkertaista elämää, se ei rakennu omiin asioihin takertumiselle, vaan jakamiselle. Minuuden ensisijaisuus häviää, kun elämämme on riippuvaista toisistamme tai kun huomaan huolieni, ilojeni ja kysymysteni kaikkuvan myös toisten arjessa.

Kodin ollessa lepopaikka, on tärkeää, että sen saa jakaa ihmisten kanssa, jotka ymmärtävät minua helposti – ovat jollain lailla kaltaisia. Elämme omassa todellisuudessamme, jossa jaamme samat arvot, huumorintajun, ja elämäntilanteen. Olemme pienituloisia mutta elämän sisäisestä rikkaudesta nauttivia. Yhteisö madaltaa kynnystä itsen ja toisen välillä ja vapauttaa yksinäisyyden pelosta.

Uskon kuitenkin, että hyvä yhteisö ei ole vain sisäisesti tiivis. Jos tiivis yhteisö tavoittelee vain sisäisen elämänsä vahvistamista, me-keskeisyydestä tulee laajennettua minä-keskeisyyttä. Hyvä yhteisö

on yhtäaikaan tiivis ja avoin. Kun yhteisön sisäinen erilaisuus on ylitetty, ollaan vahvempia näkemään yhä suuremman erilaisuuden yli. Löytämään, sitä, mikä on samaa. Yhteisöllisyys on syvempää elämää silloin, kun sen tuoma kokemus elämän jakamisesta rohkaisee jakamaan myös yhteisön ulkopuolelle suuntautuvassa elämässä.

Keskiajan mystikko Mestari Eckhart kirjotti todellisen olemisemme olevan yhtä. Minuudet ja itset ovat harhaa ja niihin tarautuminen vie meitä pois päin todellisesta olemisesta, Jumalasta. Jumala on yhteyden perusta. Uskon, että tuo yhteys ei tunne rajoja. Kun keskityn yhteyteen lähimpien ihmisten kanssa, sen tulisi vaikuttaa tyneen veteen heitetyn pikkukiven tavoin – kiven rikottua tyynen veden pinta, vesi väreilee hiljaa laajenevina kehinä yhä laajemmalle alueelle. Yhteydestä rohkaistuneena olen valmis yhä laajempaan moninaisuuteen ja erilaisuuteen, enkä keskity enää etsimään mahdollisimman oman näköistäni todellisuutta – sillä sitä ei lopulta ole.

*Kirjoittaja asuu Niittu-kodissa Helsingissä
4 muun ihmisen kanssa.*

Koivu ja Tähti 2015

Valtakunnallinen uskonnolliseen ja maailmankatsomukselliseen runoon liittyvä tapahtuma Seinäjoella 4.-7.1.2015.

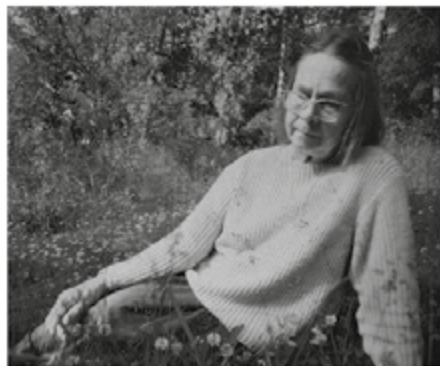
Järjestää: Seinäjoen seurakunta ja Pohjanmaan lausujat ry

Runotapahtuman koko ohjelma: www.seinajoenseurakunta.fi

Anna-Maija Raittila in memoriam

MAANANTAI 5.1.

KLO 18 Virren ja runon juhlaa -konsertti, Nurmon kirkko, Nurmonjoentie 17
"Suurempi kuin sydämeni" –
Anna-Maija Raittilan virret. Kristiina Ylinen, Terttu Jussila, kuorot ja yhteislaulua.
Johdattelijana Marjatta Nuutinen-Koittola.

LOPPIAISENA 6.1.

KLO 10 Sanajumalanpalvelus, Nurmon kirkko, Nurmonjoentie 17
Liturgi Matti Kristola, saarna piispa Simo Peura, kanttori Maria Väinölä, Lakeus-kvartetti.
Anna-Maija Raittilan virret.

Lounas, Nurmon seurakuntakoti, Nurmontie 3. Hinta 10 €.

KLO 14 Anna-Maija Raittila in memoriam, Hyllykallion srk-koti, Opintie 1. Hinta 5 €.
Kaisa Raittila: Runoilijatäti ja lumen alla odottava silmu. Lukijat Johanna Rinkineva ja Marjatta Nuutinen-Koittola. Anja Ghiselli: läisyyden häivähdys ajassa. A-M Raittilan teologinen maisema. Lukijana Helena Turja.

Runopäivillä on esillä Anna-Maija Raittilan kirjallista tuotantoa esittelevä näyttely Hyllykallion seurakuntakodilla.

Runopassi sisältää tilaisuudet 4.-6.1.2015. Passin hinta on 40 €.

MAJOITUS Varaa tarjoushintainen hotellihuone tunnuksella "Koivu ja Tähti" alla olevista hotelleista. Tarjoushinnat ovat voimassa 14.12.2014 saakka. **Hotelli Fooninki**, Kaarretie 4, 60510 Hyllykallio, puh. (06) 421 7700, myynti@hotellifooninki.com. Yhden hengen huone 50 € /vrk ja kahden hengen huone 60 € /vrk. Hintaan sisältyy iltasauna ja aamiaisen noutopöydästä. Seinäjoen seurakunta järjestää Hotelli Fooningista kuljetuksen tapahtumapaikoille. **Original Sokos Hotel Vaakuna**, Kauppatori 3, Seinäjoki, puh. 010 7647 000, vaakuna.seinajoki@sok.fi. Yhden hengen huone 70 € / huone / vrk ja kahden hengen huone 85 € / huone / vrk. Hintaan sisältyy aamiaisen noutopöydästä.

KOMIN TERVEISET

Rakkaat ystävät, Terveisiä Manipurista.

Siitä on jo aikaa, kun olen viimeksi eh-
tynyt kirjoittaa. Olette kuitenkin ai-
na mukana meidän päivittäisissä ru-
kouksissa ja ajatuksissa. Saamme olla kii-
tollisia tästä rakkaudesta ja ystävydestä.
Tänään kävin Imphallissa toimistotöissä ja
hän halusi lähettää teille pari kuvaa. Vii-
me viikolla saimme paketin, jossa oli pal-
jon tavaroita teiltä kaikilta. Kiitos kaikil-
le, erityisesti Elinalle Kajaaniin. Lapset oli-
vat hyvin onnellisia ja kotimme oli täynnä
naurua ja iloa yöhön saakka tuona päivänä,
jolloin saimme paketin.

Nykyään he leikkivät lähettämillänne
tavaroilla - mm. palapeleillä ja Frisbeellä.
Myös lähettämämme vaatteet olivat hienoja
ja sopivat lapsille. Olemme täynnä kiitelli-
suutta tästä ystävällisestä eleestä. Tällä het-
kellä lapset ovat kerran kuukaudessa jär-
jestettävässä kokeessa ja Kym on kiireinen
käyttäen suurimman osan ajastaan heidän
opettamiseensa (voit nähdä tämän yhdes-
sä valokuvista). Viime kokeesta kaikki lap-
set selvisivät hyvillä arvosanoilla ja Kym on
iloinen, että hänen vaivannäkönsä on alka-
nut tuottaa hyviä tuloksia.

Tuleva viikko tulee olemaan minul-
le kiireinen. Aion puhua noin 300 valtion
koulussa opiskelevalle koululaiselle 6.-8.11.
Koulun viranomaiset järjestävät lapsille se-
minan kristillisestä etiikasta, joten olen
kutsuttu puhumaan kolmeksi päiväksi. Se
tulee olemaan mahdollisuus toimia vuoro-
vaikutuksessa ja oppia niiltä lapsilta, jot-

ka opiskelevat Manipurissa. Vaikka olen
tältä kotoisin, useimmat teistä ehkä tietä-
vät, että viimeiset 2 vuotta ovat olleet pi-
sin ajanjakso, kun olen asunut Manipuris-
sa. Olen asunut yli 12 vuotta poissa Mani-
purista: heti lukion jälkeen lähdin opiske-
lemaan muualle.

Lokakuun viimeisenä päivänä, 31.10
klo 22:24 meitä siunattiin poikavauvalla.
Syyntytys sujui hyvin, Kym sai synnytet-
tyä normaalisti. Pääsimme sairaalaan klo
22, emmekä odottaneet kauaa, sillä poi-
ka syntyi jo puolen tunnin jälkeen. Meil-
le suositeltiin aluksi keisarinleikkausta kol-
men lääkärin toimesta, sillä napanuora oli
kiertynyt vauvan kaulan ympärille. Olim-
me samanaikaisesti huolissamme ja pelois-
samme, mutta kun Kym vietiin yöllä 31.10
sairaalaan Imphalissa, Jumalalla oli meil-
le toinen suunnitelma. Kym sai synnytettyä
normaalisti, vaikka oli joitakin ongelmia ja
Kymiä jouduttiin ompelemaan paljon. Mi-
nä hoidin hänen haavojaan Kiitos Innissä:
pesin ja puin hänet kolme kertaa päivässä.

Auttaessani Kymiä ymmärsin parem-
min, mitä naiset joutuvat käymään käydä
läpi tuodakseen uutta elämään tähän maa-
ilmaan Jumalan välineenä. Kunnioitukse-
ni naisia kohtaan kasvoi moninkertaisek-
si ja rakkauteni Kymiin syveni entisestään.
Olemme nimenneet vauvan heimojen pe-
rinteen mukaisesti säilyttääksemme hei-
momme historian ja identiteetin. Hän pe-
ri isäni nimen. Isäni nimi on Rong-Mhang.

Isäni nimen viimeisestä tavusta tuli poikamme nimen ensimmäinen tavu, joten hänen nimensä on Mhang-Chung-Vang. Suomeksi hänen nimensä merkitsee "Hyvän lähde / Ylhäältä (Jumalalta) saapuvat kukoistavat siunaukset". Mhang = Hyvä lähde /kukoistaa, Chung = edellä, Vang = siunaus/ onnea. Tällä nimellä halusimme myös kiittää teitä sydämemme pohjasta rukouksista, siunauksista, toiveista ja ennen kaikkea rakkaudesta.

15. ja 16.11 saimme vieraaksemme Eskon, Jukan ja heidän intialaisen ystävänsä Sujithin. Sen lisäksi, että keskustelimme monista oikeudellisista kysymyksistä ja työhömmme liittyvistä asioista, meillä oli toverillinen kokoontuminen täällä Kiitos Innissä, jossa lapset lauloivat lauluja, lukivat Raamatun jakeita ja yksi lapsista rukoili meille kaikille. Lapset lauloivat "I Signore tiristora", "Sanasi on Lamppu" ja "En tiedä huomisesta". Aion liittää laulun "En tiedä huomisesta" -sanat tämän viestin loppuun. Kävimme myös kylän kirkossa 16.11. Jukka jakoi Jumalan sanaa kirkossa.

Kerroin heille, että he olivat hyvin rohkeita tullessaan mukaan kylän kirkkoon, sillä alue on täynnä kapinaa. He vastasivat, että olin hyvin rohkea ottaessani heidät kylään. Lopulta sovimme, että se oli usko meidän Herramme varjelukseen, joka sai meidät menemään kylään. Se oli ensimmäinen kerta, kun ulkomaalainen vieraili kylässämme ja kirkossamme ja näin tavallaan loimme siellä historiaa. Halusin heidän myös näkevän isäni vuonna 1969 perustaman koulun vuonna (joka nyt on jo lopetettu) ja näkevän, miksi on välttämätöntä, että kylän lapset lähtevät kylästä pois kouluttautumaan.

Kaiken kaikkiaan heidän vierailunsa oli kiireinen, mutta siunattu monella tavalla. He yrittivät selvittää mahdollisimman paljon faktoja ja oikeudellisia kysymyksiä, jotka liittyvät työhön täällä. He näyttivät minulle joitain tekemiäni virheitä ja puutteellisuutta oikeudellisissa kysymyksissä. Se oli hyvin selvää, koska minulla ei ole tarpeeksi henkilöresursseja ja olen itse hyvin tietämätön monessa suhteessa. He myös antoivat minulle välittömiä neuvoja ja suosituksia, koska he olivat tulleet lähinnä arvioimaan toimintaamme. Kerroin heille, että olen noviisi ja melko lukutaidoton oikeudellisten kysymyksien suhteen, enkä koulutettu tähän työhön. Otin tämän työn, koska olin vakuuttunut siitä, että se on Jumalan kutsu minulle. He vakuuttivat minulle, että he yrittävät auttaa ja olla yhteydessä minuun. Olen sitä mieltä, että tämä vierailu oli hyvä minulle ja myös heille.

Olemme syöneet täällä Kiitos Innissä ja heille esiteltiin tyypillinen heimojen ruoka, joka minun hämmästyksenä maistui heille. Kylässä kirkko järjesti heille lounaan. Myös siellä he saivat syödäkseen heimon ruokaa sekä maailmaan tulisinta chiliä. Jukka ja Sujith kokeilivat sitä. He myös kokivat kenties elämänsä pahimman matkan, sillä tie kylään oli kamala. Heidän turvallisuudekseen he pääsivät Manipurin parhaaseen hotelliin, Classic Hotel Imphaliin. He olivat hyvin vaikuttuneita Kiitos Innin lapsista (he ehtivät tavata nopeasti, Jukka ja Esko myös siunasi uuden syntyneen vauvan.. Itse asiassa Jukka toi myös uusia vaatteita vauvalle), ja he arvostivat suuresti sitä, että olimme saaneet kasvatettua niin paljon puita ja hedelmiä vain reilussa vuodessa. Kerroin heille, että se on tiimityötä, jonka takaa löytyy monia käsiä. He sai-

vat syödä illallista Kiitos Innissä 15.11, joka koostui vain Kiitos Innissä kasvaneista tuotteista, ukuunottamatta riisiä. Ruokat olivat kalkkunaa ja kanaa (joista tehtiin currya), kypsiä banaaneja, kypsiä papaijoita ja passionhedelmiä, joita he eivät maistaneet.

Jukka kysyi minulta, miksi meillä ei ollut tyttölapsia ja sanoin hänelle, että olemme melko valmistautumattomia tälle tehtävälle, mutta samaan aikaan olemme tälle hyvin avoimia. Hän myös kysyi meidän välittömistä suunnitelmistamme ja mitä aioimme tehdä muulle osalle maata. Sanoin hänelle, että välitön suunnitelma on jatkaa Kiitos Innin laajentamista, jotta sinne mahtuu enemmän lapsia, ja jos meillä vain on resursseja, ottaa lisää lapsia sisään uuden vuoden aikana. Maan suhteen... sanoin hänelle, että toivomme ja tarkoituksemme on rakentaa asutettava koulun lähitulevaisuudessa.

Ja nyt, kuten sanoin, aion kirjoittaa laulun, jota laulamme usein täällä Kiitos Innissä ja joka antaa meille lohtua:

*Elän vain päivästä toiseen.
En lainaa sen auringonpaistetta,
Sillä sen taivas voi muuttua harmaaksi.
En huolehdi tulevaisuutta,
Sillä tiedän, mitä Jeesus sanoi.
Ja tänään aion kävellä Hänen vierellään
Sillä Hän tietää, mitä on edessä
Monia asioita huomisesta
En näytä ymmärtävän
Mutta tiedän kuka kannattelee huomista
Ja kuka pitää kädestäni kiinni
En tiedä huomisesta,
Se voi tuoda minulle köyhyyttä.
Mutta se, joka ruokkii varpusta
On se, joka seisoo vierelläni.
Ja polku, joka on minun osani, Voi johtaa
läpi liekkien tai tulvan.
Mutta Hänen läsnäolonsa on vierelläni,
Ja olen peitetty hänen vereensä.
Rakkaudella ja rukouksilla,
Kiitos Innin puolesta teille jokaiselle
Kom*

Käännös Matleena Ikola.

Sinapinsiemen ry

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalle lähimmäisenrakkaudelle. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle koulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Ukinranta

Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n ”tulisija”, yhdistyksen ja sen jäsenten koti. Se sijaitsee Kangasalan keskustassa, vajaa 20 km Tampereelta. Tässä Suomen Lähetysseuran omistamassa talossa vaalitaan Kaarinassa 25 vuotta toimineen Morbackan yhteisön henkeä. Hengellisessä elämässämme olemme saaneet vaikutteita Taizén ekumeeniselta yhteisöltä sekä fransiskaanisesta elämäntavasta.

Sinapinsiemenen hallitus määritteli kokouksessaan 17.9.2009 Ukinrannalle neljä ajatusta toimintaideaksi.

- 1) Luostarielämään perustuvat säännölliset rukoushetket
 - 2) Avoimuus yhteiselämälle
 - 3) Ekologisen elämäntavan edistäminen ja vaaliminen ja 4)
- Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n tulisija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian Guja-

ratissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikkäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämissä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaiden köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Tämänhetkinen stipendiaatti on Intian Manipurin osavaltiosta kotoisin oleva Karong Thanghao Kom.

Jäsenetuja

Yhdistyksen jäsenet saavat neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sinapinsiemen-lehden, joka on yhdistyksen keskustelufoorumi.

Lisäksi jäsenet voivat osallistua Ukinrannan toimintaan kauniin Ukkijärven rannalla Kangasalla, missä on mahdollisuus avoimuuden, fransiskaaniselon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille sekä yhteisölliseen elämään ja vastuun kantamiseen. Siellä voi myös yhdessä muiden kanssa etsiä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuutta. Siellä järjestetään retriitti- ja talkooviikonloppuja. Ukinrannassa on myös Sinapinsiemen ry:n kirjamyymälä.

Yhdistyksessä on noin 400 jäsentä. Morbackan toiminnan loppumisen jälkeen Ukinrannan toiminta etsii yhä uusia toimintamuotoja. Tarvitsemme siihen myös uusien jäsentien tukea ja osallisuutta. Olet tervetullut mukaan toimintaamme. Sinapinsiemen ry:n jäsenmaksu v. 2014 on 25€, opiskelijat 10€, tili FI60 8000 1700 8437 59. Tiedot-kohtaan kirjoita nimi, osoite ja sähköpostiosoite. (Emme käytä enää viitettä.)

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme: www.sinapinsiemen.fi sekä Ukinrannan blogista: <http://ukinranta.wordpress.com/>

Jos et ole vielä Sinapinsiemen ry:n jäsen ja haluat mukaan joukkoomme, ota yhteyttä sihteeriin: Timo Ruotsalainen, sihteeri@sinapinsiemen.fi

Sinapinsiemen

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:

Matleena Ikola
Limingantie 34
00560 Helsinki
puh. 050 5177 545
sähköp. matleena.ikola@gmail.com

Taitto:

Jussi Jääskeläinen
mustan.viivan.ritarit@gmail.com

Tilaukset ja

osoitteenmuutokset:

Timo Ruotsalainen
Jäkärilantie 8 C 15
00940 HELSINKI
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi
Puh. 050-571 3223

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2013
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Timo Ruotsalainen
Jäkäräntie 8 C 15
00940 HELSINKI

Itella Green